

ဇေယန

(ရာမည)

အောင်မြင်သာနှင့်

မီးဖိုစောင့်နတ်

အောင်မြတ်သာနှင့်မီးဖိုစောင့်နတ်

စိမ်းလဲမှိုင်းညို့နေတဲ့ တောင်တန်းတွေက ဧရာမြွေကြီးတွေသဖွယ် ရစ်ခွေနေတဲ့ ပန်းမြို့တော် တစ်ဖြစ်လည်း မေမြို့ရဲ့ အလှက အေးစက်တဲ့ လေတွေကို အံတုလျက် ရှိနေကြတယ်။

တောင်တန်းတွေနည်းတူ အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့်တွေလည်း ထင်းရှူးသားတွေနဲ့ ဖိုထားတဲ့ မီးဖိုလေးနဲ့ ညရဲ့ အအေးခါတ်တွေကို ကျော်လွန်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ကြတယ်။

သက်ခိုင်က မီးအရှိန်နည်းသွားတဲ့ ထင်းမီးပုံထဲကို ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက် အနည်းငယ်ကို ထိုးထည့်ရင်း အအေးခါတ် သက်သာလို့ သက်သာငြား လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်တဲ့ အချိန် အနောက်ကနေ သစ်ရွက်ခြောက် နင်းသံကြားလို့ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ အောင်မြတ်သာ ဖြစ်နေတယ်။

"ဆရာ မအိပ်သေးဘူးလား "

"အိပ်မရသေးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ပါ။ တောက်ရကတော့ တရားထိုင်နေတုန်းပဲ မင်းလည်း နားချင် သွားနားတော့လေ"

" ရတယ်ဆရာ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးဘူး မီးပုံဘေးမှာ လာထိုင်ဆရာ"

သက်ခိုင်က ဘေးနားမှာ ချထားတဲ့ ထင်းထုံးကို အောင်မြတ်သာထိုင်
ဖို့ ချပေးလိုက်တော့ အောင်မြတ်သာက ထင်းတုံးပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး ...

" အကြောင်းအရာ တစ်ခုတော့ပေါ်လာတော့မယ် ထင်တယ် "

အောင်မြတ်သာက စကားပြောရင်း ဘေးမှာ ကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်း
ခြောက်ကိုယူပြီး မီးပုံကို မွေလိုက်တယ်။

အောင်မြတ်သာမီးပုံကို မွေလိုက်တဲ့ အချိန် မီးတောက်တစ်ခုက ရုတ်
တရက်ဆိုသလို လူခါးစောင်း အမြင့်လောက်ထိ တက်လာခဲ့ပြီး မီးတော
က်ထဲကနေ လူမျက်နှာသဏ္ဌာန်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့တယ်။

မီးပုံနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ သက်ခိုင်က မီးတောက်ကြားထဲ
ပေါ်လာတဲ့ မျက်နှာကိုမြင်တော့ လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက အင်း
ချပ်ကို နှိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ အချိန် ...

"သက်ခိုင် လွယ်အိတ်ကို ချပေးလိုက်တော့ သူက အန္တရာယ်ပေး
မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် သက်ခိုင်လည်း လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်
ထားတဲ့ လက်ကို ပြန်ထုတ်လိုက်ပြီး အောင်မြတ်သာ အနားကို တိုးလာ
ခဲ့လိုက်တယ်။

အောင်မြတ်သာက မီးတောက်မီးလျှံတွေထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ မျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး ...

"သင့်နှုတ် အလိုအလျောက်ပွင့်စေ၊ ပြောလိုသည် များကို ပြောကြား
နိုင်စေ"လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တော့ မီးတောက်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ သူက ...

"ဆရာကို အကူအညီ တောင်းချင်လို့ ပါ၊ ကျုပ်အခုလို လာပြောတာ
ကိုလည်း ဆရာအနေနဲ့ လျှို့ဝှက် ထားစေချင်ပါတယ် "

"ကောင်းပြီ သင်ပြောချင်တာကို လွတ်လပ်စွာ ပြောပါ ကျုပ်ခွင့်ပြုတယ်"

"ကျုပ်နာမည်က စိုင်းခွန်ဖလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အရင်ဘဝက ဒီတောဒီတောင်ထဲမှာ ထင်းခွေပြီး အသက်မွေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ တော့တောမီးလောင်နေတဲ့ အထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ဒရယ်နှစ်ကောင်ကို ကယ်တင်ရင်း တောင်အောက်က လျှို့ဝှက်ကိုကျပြီး အသက် သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်သေတော့ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝနဲ့ ဒီတောထဲမှာ ပဲ ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတိတ်ဘဝက မီးလောင်ခံရမယ့် ဒရယ်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဘယ်လိုအပူဒဏ်ကိုမှ မခံစားရတဲ့ အစွမ်းကိုရရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်လည်း တောထဲတောင်ထဲ လှည့်ပတ်သွားလာရင်း တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးနဲ့ အတန်အသင့် ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ အဘိုးက ကျုပ်ကို အစားအသောက်တွေ ကျွေးမွေးရင်း ကြည့်ရှုခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ရောက်တော့ တောင်ပေါ်ကို နှစ်ချို့ မြွေနဂါးတစ်ကောင် နယ်ကျော်ပြီး ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဘိုးက နယ်ကျော်ရောက်လာတဲ့ မြွေနဂါးကို သူ့အပိုင်ထဲက နေ ထွက်သွားဖို့ ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြွေနဂါးက အဘိုးကို သူ့အဆိပ်ငွေ့ မီးတောက်တွေနဲ့ မှုတ်ပြီးရန်ပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်က အဘိုးဘေးမှာ ရှိတော့ အဘိုးကို ကျုပ်ကိုယ်လုံးနဲ့ ကာပြီး ကိုယ်စား ဝင်ခံပေးခဲ့တယ်။ မြွေနဂါးရဲ့ အဆိပ်က ကျုပ်ရဲ့ ဘေးမှာ ရှိတဲ့ အပင်တွေအကုန် ပြာဖြစ်ကုန်တဲ့ အထိ ပြင်းထန်ခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ အပူဒဏ်ခံနိုင်မှုကြောင့်သာ အဘိုး လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးက နယ်ကျော်ပြီးရန်ရှာတဲ့ မြွေနဂါးကို ဒေါသထွက်ဘဲ ဆုံးမခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် မြွေနဂါးက လူတစ်ယောက်အသွင် ဖြစ်သွားပြီး ဘိုးကွန်းစံ မင်းမှာ ရှိတဲ့ အစွမ်းတွေ ထုတ်လေကွာလို့ အော်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့မှ အဘိုးရဲ့ နာမည်က ဘိုးကွန်းစံဆိုတာ သိခဲ့ရ

တယ်။ အဘိုးက မြွေနဂါးအဖြစ်ကနေ လူအဖြစ် ပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ကျုပ်ကို ဝေးဝေးမှာ ရှောင်နေဖို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ်လည်း အဘိုးစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ သူတို့ နဲ့ ဝေးရာကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ ညရောက်တော့ အဘိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြန်ရောက် လာပြီး သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း အဘိုးက ကျုပ်ကို ဒီတောဒီတောင် တစ်ခွင်မှာ ရှိတဲ့ မီးတောက်မီးလျှံတွေကို လိုသလို စေခိုင်းလို့ ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကလည်း သူ့ကိုကာကွယ်ခဲ့လို့ ပေးတာဖြစ်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ တောမီးလောင်မှုတွေ မဖြစ်အောင် ကျုပ်အနေနဲ့ ကြည့်ရှုခဲ့ရတယ်။ သစ်ခုတ်တောရှာတဲ့ လူတွေကလည်း ညအိပ်တည်းခိုရင်း မီးဖိုချက်ပြုတ် စားသောက်တဲ့ အခါ ကျုပ်အတွက် ရည်စူးပြီး မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုပေးခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေးတဲ့ သူတွေကိုလည်း မီးနဲ့ ပတ်သတ်လို့ အန္တရာယ် မဖြစ်အောင် ကျုပ်ကူညီခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်မှာ အဘိုးက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး သိပ်မကြာခင် သူ့ဟိမဝန္တာတောထဲ ခဏသွားရမယ်လို့ ပြောတယ်။ သူသွားတဲ့ အခါ ဒီတောဒီတောင်ကို ခေတ္တအပိုင်စားရတဲ့ သူတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်တဲ့ ။ သူက အခြားလူ မဟုတ်ဘူး အရင်တုန်းက ငါမောင်းထုတ်ခဲ့တဲ့ မြွေနဂါးပဲလို့ ပြောတယ်။"

မီးတောက်ထဲ မြင်နေတဲ့ သူက စကားပြောနေရင်း ရုတ်တရက် ဆိုသလို ငြိမ်သက်သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း မီးတောက်တွေထဲကနေ ဘေးဘီဝဲယာကို လိုက်ကြည့်နေတာ မြင်တော့ အောင်မြတ်သာက...

"သင်ပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါ၊ ဒီနားမှာ သင့်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သူ ဘယ်သူမှ မရှိအောင် ကျုပ်စီမံထားပါတယ်။"

အောင်မြတ်သာ စကားကြားတော့မှ မီးတောက်ထဲကသူက ...

"အခု သူဒီတောင်ပိုင်အဖြစ် ပြန်ရောက်နေပြီ၊ သူနဲ့ အတူ ဆိုးပေကြမ်းပေဆိုတဲ့ မြွေဆိုးတွေလည်း ပါလာကြတယ်။ သူတို့ တွေက ကြမ်းတမ်းပြီး ရက်စက်ကြတယ်။ အရင်က အဘိုးနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့တဲ့ ကျောက်ဂူစောင့်နတ်ကိုလည်း ဂူထဲကနေ အပြင်မပေးထွက်ဘဲ ဖမ်းထားတယ်"

"သူတို့ က ဘာကြောင့် ဖမ်းထားရတာလဲ၊ ကျောက်ဂူစောင့်နတ်ဆို က သူတို့ အပေါ် ဘာလုပ်ထားလို့ လဲ"

"ကျောက်ဂူစောင့်နတ်ဆိုတာ အဘိုး ဒီတောင်ကို မရောက်ခင်ထဲက ရှိနေတာ၊ သူစောင့်တဲ့ ကျောက်ဂူထဲမှာ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဘိုးရှိစဉ်က ကျောက်ဂူစောင့်နတ်နဲ့ တစ်နှစ် တစ်ခါလောက်တွေ့ပြီး တရားအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတယ်။ အရင်က အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ထုံလွှမ်းခဲ့တဲ့ တောတောင်က အခုတော့ အသားစိမ်းနံ့တွေနဲ့ အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းနေပြီ"